

[Paul Holt.]

for til Englænderne, og han hendsider nu som allieret Krigsfange i Alsgades Skole.

Efter de indhentede Oplysninger, jeg raader over, synes der ikke at være noget Grundlag for de oprindelige Sigtelser imod ham. Han har deltaget aktivt i Modstandsbevægelsen, var fængslet af Gestapo i Shellhuset, undkom ved Bombardementet og flygtede til Sverige. Hans Forhold blev grundigt undersøgt i den illegale Periode, og det resulterede i, at man ikke fandt noget imod ham, og han blev da ogsaa brugt af Modstandsbevægelsen efter den 5. Maj d. A. Havde der været noget Grundlag for en Sigtelse imod ham, havde Politiet vel næppe heller undladt at fremstille ham i Dommervagten.

Det, der har almen Interesse i denne Sag, er i og for sig ikke, hvorvidt denne Mand har gjort sig skyldig i det ene eller det andet Forhold, men derimod et principielt Spørgsmaal, nemlig dette: Skal det danske Politi have Ret til uden om Dommeren at udlevere en Mand til det britiske Politi, naar der ikke er fremkommet noget, som berører britisk eller almindelig allieret Interesse i Forbindelse med Krigsforbryderundersøgelse o. lign., og der ikke er fremsat noget Ønske fra det britiske Politi om at faa ham udleveret?

Den nævnte danske Borger maa have Ret til at komme i Grundlovsforhør. Det er af stor Vigtighed, at man faar dette Forhold klaret. Jeg tillader mig herved meget indtrængende at anmode den højtærede Justitsminister om snarest muligt at tage denne Sag op til Undersøgelse og samtidig udtale sig om det principielle Forhold mellem det britiske og det danske Politi og belyse Kompetenceforholdet imellem dem. Hvilke Regler gælder for Udlevering af danske Statsborgere til det britiske Politi?

Denne Sag har været fremme i Dagspressen, uden at hverken Politi eller Justitsministerium har ladet høre fra sig, det maa derfor nu være paa Tide, at de rette Myndigheder tager sig af den, baade af Hensyn til en enkelt dansk Statsborger og til dansk Retsplejes almene Anseelse.

Den næste Sag, jeg vil fremdrage, er en Forespørgsel til den højtærede Undervisningsminister. Det er tidligere under Finanslovdebatten af det ærede Medlem Hr. Kristian Nygaard — Folketingets Forhandlinger Sp. 912 — fremdraget, at den tidligere Undervisningsminister har nedsat et Udvalg til Overvejelse af den private Skoles Plads i vort Skolevæsen. Med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg citere en

kort Udtalelse af „Nordsjællands Venstreblad“ for 3. September dette Aar, hvori det hedder:

„Vel gaar største Parten af Børnene i de offentlige Skoler, men den private Skoles Plads i vort Skolevæsen bør sikres, saaledes at Forældrenes Ret til selv at vælge, hvilken Skole deres Børn skal gaa i, ikke alene bliver en Ret for de velhavende. Der er lige nedsat et Udvalg til at overveje denne Sag. I et frit demokratisk Land maa Forældrene have Ret til at oprette private Skoler for deres Børn, og denne Ret skal ikke alene følge med Forældrenes økonomiske Stilling.“

Jeg kan give disse Ord min Tilslutning. Vi har i Danmark paa dette Omraade en smuk Tradition, som det er af Betydning for Aandslivet at holde i Live. Det bør være en Æressag for os, at et frit Skolevæsen faar de bedst mulige Vilkaar. Det maa ikke betragtes som en Luksus, naar Forældrene ønsker at sætte deres Børn i en bestemt Skole, som de føler sig i en særlig Samklang med. Vi hører Gang paa Gang fremhævet, at Skolen ikke blot har til Formaal at bibringe Børnene visse Færdigheder, men at den i lige saa høj Grad skal virke opdragende, den skal ogsaa yde sit Bidrag til Karakterdannelsen. Sætter man dette som Maal, siger det sig selv, at Spørgsmaalet om den Aand, hvori Undervisningen gives, bliver af afgørende Betydning, og det maa da være en naturlig Ret for Forældrene at sende Børnene i Skoler, som netop imødekommer de Krav, Forældrene stiller i denne Henseende.

Et folkestyret Land har Raad til at have Skoler med Særpræg; at man gennem Lovgivningen vil støtte saadanne Skoler, vil være Beviset for, at man virkelig ønsker, at en sand Frihed skal gennemsyre vort Styre. Vil man ikke gennem Lovgivningen yde Støtte til saadanne Skoler, gør man Aandsfriheden til et Spørgsmaal om Penge, og det er uværdigt for et Folk, der bekender sig til et paa Frihed bygget Folkestyre.

I denne Forbindelse er det nødvendigt at henlede den højtærede Undervisningsministers Opmærksomhed paa en særlig Gruppe af frie Børneskoler, som hidtil har været Stifbørn med Hensyn til Støtte af det offentlige. Det er de private Eksamensskolers Underskoler. Jeg henstiller til den højtærede Undervisningsministers velvillige Overvejelse at inddrage ogsaa disse Skoler under det ovenfor nævnte Udvalgs Arbejde. De trænger i høj Grad til lidt Venlighed. De har tidligere modtaget Statsstøtte, men den er forsvundet i Aarens Løb, og Børnene